

Nu er der imidlertid det kedelige ved det, at den højtærede Minister aldeles ikke gik denne Vej, som dog havde været saa naturlig, at sige til Tinget: ja, jeg har faaet et uforstaaeligt Telegram, jeg skal læse det op, maaske kan de Herrer forstaa det, jeg kan ikke. Derimod lavede den højtærede Minister, hvad man kunde kalde for en Tryllekunst, et Forsvindingsnummer. Han staar og refererer, hvad Embedsmændene har telegraferet — og saa lige med eet er det væk! Og hvad er der i Stedet for? Et Telegram, hvori han betegner Embedsmændenes Telegram som „ubegribeligt“ og i den Anledning spørger dem om nærmere Forklaring. Det er denne lille Komædie, der blev spillet for Tinget, og den stiller yderligere den højtærede Ministers Holdning i det rette Lys.

Hvad er nemlig det afgørende i denne Sag? Det afgørende er aldeles ikke, om der paa et eller andet Punkt i Telegrammet har indsneget sig en Utydelighed med Hensyn til, om Embedsmændene ønskede Forflyttelse eller Afsked, thi dette kunde til syvende og sidst være ligegyldigt i denne Sammenhæng. Nej, det afgørende er: Hvorfor beder de overhovedet om at komme bort fra Færøerne? Og derom gav det Telegram, som Ministeren lod forsvinde, fuldkommen Oplysning, idet det henviste til Amtmandens Brev af 5. Marts. Dette Brev, som jeg her har citeret, er det afgørende, thi dette viser, at man allerede i Forvejen har sat den højtærede Minister nøje ind i, at Begæring om Forflyttelse, eventuelt Afsked maatte blive den naturlige Følge af, at Ministeren ikke brød sin Tavshed, og, naar han brød den, da fremstillede Forholdene paa den Maade, at de var i Overensstemmelse med Amtmand Rytters Indberetninger, der ifølge Ministerens eget Udsagn stod fuldt ud til Troende. Denne Skrivelse af 5. Marts tror den højtærede Justitsminister at kunne afvise. Han tror ogsaa at kunne lade den forsvinde ved at sige, at den ikke er holdt i en sømmelig Form, og derfor vilde han give Amtmanden Lejlighed til paa en eller anden Maade at tage den tilbage. Det skal være i den Anledning, Justitsministeren betegner Skrivelsen som privat. Men i det Telegram, som den højtærede Minister oplæste den ene Gang efter den anden paa sit daarlige Engelsk, staar der jo tydeligt nok, at det ikke er privat, men „quite official“. I det Øjeblik den højtærede Minister har det Telegram i Haanden, ved han, at Skrivelsen af 5. Marts — hvad enten

dens Tone er saadan eller saadan — er Amtmandens officielle Redegørelse, der kaster det fornødne Lys over Sagen, saaledes at hvis denne Skrivelse var blevet læst op, vilde hele Tinget være ganske klar over, hvad der var Aarsagen. Hvis den højtærede Justitsminister bærer sig ad, som han skal, saa læser han Telegrammet op, og saa siger man til ham: Skaf os denne Skrivelse af 5. Marts — og saa kender man Aarsagen! Saa faar man nemlig at vide, at der har været en aarelang Modsætning mellem Ministeren og Amtmanden, at Amtmanden anser Ministeriets færøske Politik for skæbnesvanger for Danmarks Forbindelse med Øerne, at Amtmanden har aftvunget Justitsministeren et Løfte, og at dette Løfte til Dato ikke er blevet holdt. Og man faar end yderligere at vide, at Amtmanden sætter Ministeren Kniven paa Struben og siger: Hvis jeg ikke faar en offentlig Udtalelse om, at mine Indberetninger er i Overensstemmelse med Forholdene, saa maa jeg og de to andre Embedsmænd andrage om Forflyttelse, eventuelt Afsked. Med andre Ord: hele Sagen vilde da have viklet sig ganske naturligt op. Det er jo disse Ting, som er det væsentlige. Det er lutter Ynkælighed at ville hænge sig i de Petitesser, som den højtærede Minister gør. Selv om der var noget i hele dette, selv om man kunde sige, at Side 67 i Bilagene gaar ud fra en forkert Forudsætning, saa bliver alt det andet, som er det vigtigste og væsentligste, tilbage, nemlig dette, at selv om den højtærede Justitsminister ikke kunde have læst sig dertil, saa maatte han i Forvejen vide det. Han havde det Kendskab til Amtmanden, at han maatte vide, at denne var misfornøjet, at han med Grund var misfornøjet, at han førte hele sin embedsmæssige Karriere saaledes, at den var i Modsætning til Hr. Mortensens Politik, Hr. Paturssons Politik, og at han derfor unødværligt kunde lade sig desavouere paa den Maade, at den højtærede Minister tog Parti for samme Hr. Mortensen imod Amtmanden, og at Ministerens senere Stilling selvfølgelig ikke nytter det allerfjerneste, men kun gør Modsigelsen saa meget mere grell. Først siger han: jeg stoler paa Amtmandens Indberetning, hvorefter Herr Mortensen ikke er en Mand, der nyder kvalificeret Agtelse, eftersom han har rettet falske Beskyldninger imod Landets Amtmand. Det var en meget farlig Ting i en Situation som denne at beskyldte Amtmanden for Færøerne